

In dit nummer onder
andere:

In memoriam
Theo Hose

2

Nieuwe reis naar
Tanzania

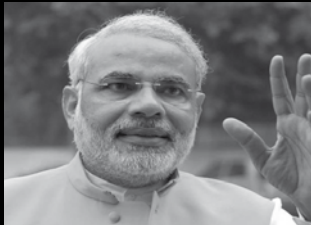
3

Strootjes in het zand

Strootjes in
het zand

4

Nieuwe premier
in India

5

Over de muur
kijken

6

WEDERZIJD

CONTACTBLAD VAN DE VERENIGING WEDERZIJD

'India is meer voor ons gaan leven'

In februari dit jaar bezocht een Wederzijdsgroep India. Deelnemers Engelen Kamphuys en Marijke van der Veeken doen verslag.

Onze groep bestond uit zeven personen, zes deelnemers en reisleider Piet Kruizinga. In India - ongeveer zo groot als Europa - bezochten we globaal vijf gebieden: het midden, rondom Hyderabad; het zuid-oosten, rondom Chittoor; Cochin in het zuid-westen; Assam in het noord-oosten en Nagaland in het noorden.

Onze keus was op Wederzijds gevallen omdat zij ontmoetingsreizen organiseert. Wederzijds heeft in de loop der jaren contacten opgebouwd met organisaties die zich, samen met de plaatselijke bevolking, inzetten voor

de onderste sociale klassen. In India zijn dat de dalits, de kastelozen, en adivasi's. Adivasi's zijn oorspronkelijke stammen, ze wonen meestal afgelegen en hun situatie is vergelijkbaar met die van de dalits.

De organisaties, zogenaamde ngo's (niet gouvernementele organisaties), richten zich met name op sociale, culturele en medische projecten en krijgen geen financiële ondersteuning van de regering.

Ontmoetingen

Tijdens onze reis lag het accent op ontmoetingen met Indiase mensen, het bezoeken van projecten en het ervaren van het Indiase leven in verschillende gebieden en in diverse situaties. Maar ook het proeven en beleven van cultuur en natuur.

Deze boeiende en indrukwekkende reis heeft ons veel gebracht: India is meer voor ons gaan leven. Natuurlijk wisten we al veel van de feitelijke situaties. Van de grote economische verschillen, het kastenstelsel, de armoede, de positie van vrouwen en kinderarbeid. Maar het drukke, lawaaierige verkeer, en ook de rijke cultuur, het doortrokken zijn van religiositeit van het dagelijkse leven, de kruiden, de geuren en de kleuren, ervaar je pas als je ook daadwerkelijk in India bent.

Beelden die wij hier via internet en televisie hadden opgebouwd, zijn nu levende werkelijkheden voor ons geworden. We hebben mensen ontmoet waar we veel respect voor kregen. We hebben aan den lijve zelf ervaren, gezien en gevoeld met welke kracht, betrokkenheid en inzet er wordt gewerkt (tegen de stroom in?) aan de verbetering van leefomstandigheden. Gastvrij werden we ontvangen, op de projecten en bij mensen thuis, hartverwarmend. Levenskracht hebben we ervaren te midden van materiële armoede.

Engelen Kamphuys en Marijke van der Veeken.

Bovenstaande is het eerste gedeelte van het reisverslag van de Indiareis in februari 2014. Het gehele verslag is boeiend om te lezen en is te vinden op www.wederzijds.com.

Een groep Hindoe-pelgrims op de Tirumalaheuvel nabij de stad Tirupati in Andhra Pradesh.

In memoriam

Theo Hose

(17 november 1944 - 15 mei 2014)

In 2005 maakte ik voor het eerst kennis met de vereniging Wederzijds. Er was samen met Stichting OIKOS een reis naar Indonesië georganiseerd met het thema 'kinderarbeid'. Tijdens deze reis heb ik Theo Hose en Annelies van der Sman leren kennen, een eerste ontmoeting die zou uitmonden in vele contacten: de jaarvergaderingen, de Indonesië-werkgroep, Annelies kwam in het bestuur, werd voorzitter en al tijdens haar voorzitterschap werd Theo in 2008 een grote steun voor haar en ook voor Wederzijds.

In april 2009 kwam Theo in het dagelijks bestuur als penningmeester, een taak die hij zeer nauwkeurig uitvoerde; in samenwerking met Martien van den Bosch. De vergaderingen met elkaar (vaak in hun huis te Woerden) waren gezellig, al kwam Theo vaak met een kritische noot en waren we het niet altijd met elkaar eens, maar dat hield het bestuur scherp. In 2013 trad Theo af als bestuurslid, maar nam nog wel een jaartje de betalingen voor zijn rekening.

Eind februari 2014 kwam het bericht over de ziekte van Theo en bleek het al snel zeer ernstig te zijn. De laatste maanden waren dan ook zwaar. Theo besloot om 'de regie in eigen handen te nemen'. De crematie heeft plaatsgevonden op 21 mei 2014.

Wederzijds denkt met dankbaarheid terug aan het werk van Theo en zijn inzet voor de vereniging. Met Annelies hoopt Wederzijds in verbondenheid verder te gaan.

*Namens Wederzijds,
Marianne Kok, bestuurslid & reiscoördinator*

Theo bij de Iguazu watervallen tijdens een reis in Brazilië.

Een nieuw Contactblad!

Het heeft lang geduurd, sinds oktober 2012 om precies te zijn, maar nu is er dus weer een nieuw Contactblad. Met aandacht voor de Indiareis van afgelopen februari, het programma voor een nieuwe reis naar Tanzania en mogelijk een reis naar Israel en Palestina.

Ook vindt u in dit Contactblad de data voor de komende najaarsbijeenkomst en de reisinformatiebijeenkomst van volgend jaar. Kortom, Wederzijds is en blijft actief en hopelijk kunnen we u in de nabije toekomst ook weer regelmatig via dit Contactblad informeren en activeren.

Exclusieve Indonesische ansichtkaarten

Anne Glissenaar, dochter van Wederzijdsoprichter Jan Glissenaar, woont al heel wat jaartjes met haar gezin in Indonesië; in het stadje Pongkor op Java. Jaarlijks komt ze met haar kinderen naar Nederland, om haar moeder, Maria Glissenaar, te bezoeken en zo ook dit jaar.

Het bezoek van Anne werd dit jaar vooraf gegaan door een bericht waarin ze ons laat zien welke creatieve illustraties ze ontworpen heeft.

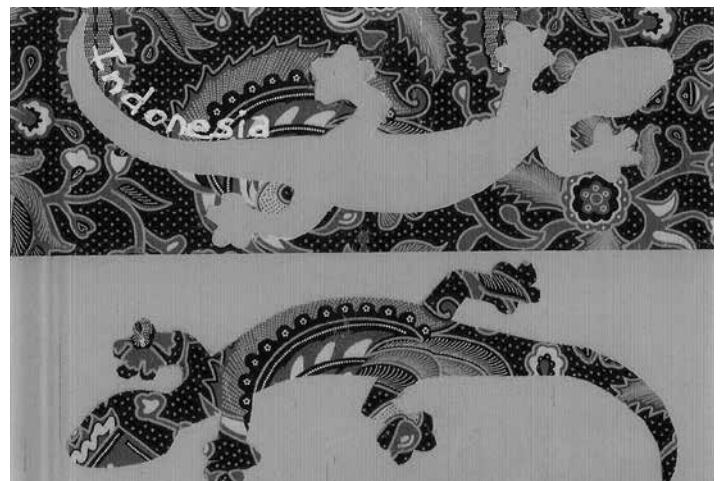
Van die ontwerpen met diverse kleurrijke Indonesische motieven zijn onder andere ansichtkaarten gemaakt, die in verschillende sets te

verkrijgen zijn en kunnen bij elke gelegenheid verstuurd worden. Hieronder ziet u een voorbeeld.

Een set 'Indonesian-art' ansichtkaarten bestaat uit vijf verschillende vrolijk gekleurde kaarten. De kosten bedragen € 5,00 per set (exclusief verzendkosten).

Indien u graag alle ontwerpen wilt bekijken, laat dat dan weten. Neem gerust contact op als u geïnteresseerd bent (annemaki@hotmail.com).

Gert-Jan van Jaarsveld

Eén van de ansichtkaarten uit de collectie

Tanzaniareis 2014

Na vijf jaar gaat er weer een reisgroep onder leiding van Piet Buijsrogge naar Tanzania. Verheugd kunnen we het programma presenteren van deze Tanzaniareis. Het programma is grotendeels hetzelfde als in 2009. De reizigers die voor de tweede keer meegaan, kunnen misschien waarnemen dat er nieuwe ontwikkelingen zijn. Het belooft een gevarieerde reis te worden.

Maandag 18 augustus:

Vertrek Amsterdam; aankomst Dar es Salaam; overnachting Econolodge

Dinsdag 19 augustus:

10.00 uur Vertrek naar Geza-ulole; programma Geza-ulole en overnachting in Geza-ulole

Woensdag 20 augustus:

's Morgens: voortzetting programma Geza-ulole en terug naar Dar es Salaam (Logies in Econolodge). In de namiddag bezoek aan een producent van cashewnoten.

Donderdag 21 augustus:

Vertrek naar Morogoro en begin van bezoek aan Amani Centre

Vrijdag 22 augustus:

Amani Centre (opvang verstandelijk beperkten)

Zaterdag 23 augustus:

PELUM met mogelijk bezoek aan groepen die door PELUM worden ondersteund

Zondag 24 augustus:

's Morgens gelegenheid een kerkdienst bij te wonen en 's middags terug naar Dar es Salaam (Logies weer in Econolodge)

Maandag 25 augustus:

Oikocredit met bezoek aan groepen die ondersteund worden door Oikocredit

Dinsdag 26 augustus:

's Morgens: bezoek aan een centrum voor de promotie van traditionele cultuur. In de namiddag bezoek aan SAGCOT (Southern Agricultural Growth Corridor of Tanzania)

Woensdag 27 augustus:

Busreis naar Same, openbaar vervoer

Donderdag 28 augustus:

Maasai markt bij de overgang van een rivier

Vrijdag 29 augustus:

Projecten rond Same

Zaterdag 30 augustus:

Vertrek naar Moshi (Uhuru Hotel)

Zondag 31 augustus:

's Morgens gelegenheid voor een kerkdienst. Daarna kof-fietoe op de hellingen van de Kilimanjaro

Maandag 1 september:

Morgen is nog open. In de namiddag reis van Moshi naar Arusha

Dinsdag 2 september:

Voor de middag : Ontmoeting met Michael Shirima. In de namiddag bezoek aan straat-kinderproject 'Tuseme'

Woensdag 3 september:

Voor de middag: Suledo forest, een met juridische steun ontwikkeld boseigendom en bos-management van vijf dorpen. In de namiddag bezoek aan een Nederlands bedrijf voor tuinbouw en bloementeelt.

Donderdag 4 september:

Safari door Taranguire park

Vrijdag 5 september:

's Morgens ontmoeting met Trade Mark EA, gefinancierd door VK en Nederland om de

economische samenwerking in de regio te financieren. In de namiddag bezoek aan het weeshuis, waar Walter de Nijs de leiding heeft.

Zaterdag 6 september:

Bezoek aan Arusha Declaration Museum en aan Cultural Heritage.

Zondag 7 september:

's Avonds vertrek naar Amsterdam.

Misschien zijn niet alle termen direct even duidelijk, maar je kunt wel zien dat het een heel afwisselend programma is.

Cor van Zelst

Maasai steken met hun vee de rivier over.

Terugblik Wederzijds 2013

Secretaris Gert-Jan van Jaarsveld blikt terug op het afgelopen Wederzijds-jaar.

De 'high lights' uit het jaarverslag van 2013 nemen ons eerst mee naar de ledenbijeenkomsten. De presentatie van de Wederzijdsreizen in 2013 vond plaats tijdens de **reisinformatiebijeenkomst** van zaterdag 15 december 2012. Het veronderstelde voordeel om dit te combineren met de najaarsbijeenkomst, werd niet door iedereen als voordeel ervaren. Daarom is de reisinformatiebijeenkomst voor 2014 weer als een aparte bijeenkomst georganiseerd en vond plaats op 25 januari 2014.

Bij de **voorjaarsbijeenkomst** (algemene ledenvergadering) van 6 april 2013 stond Brazilië centraal. Na het formele deel van de bijeenkomst volgde een 'drieluik' aan sprekers over Brazilië: Marten de Boer had een algemene en economische invalshoek; Sylvia Heijker vertelde over de door haar

waargenomen verandering tijdens de reizen en Riekje Roda belichtte de sociaal-maatschappelijke kant. De bijeenkomst werd afgesloten met een discussie in kleine groepjes over de visie 'Wederzijds 2014-2018'.

De **najaarsbijeenkomst** op 9 november 2013 stond in het teken van India. Een panel aan gastsprekers berichtte ons vanuit verschillende invalshoeken en expertises over India; te weten: Gerard Oonk, Marianne Kok en Tony Fernandez; de laatst genoemde deed dat samen met Marten de Boer. Tussendoor was er een muzikale onderbreking; een traditioneel geklede danseres liet ons een Zuid-Indiase tempeldans zien. Met deze dans wordt van oudsher het verhaal van de goden aan de mens gebracht; zo vertelde een collega, die een toelichting

gaf over de symboliek van de bewegingen.

Reilen en zeilen van **het bestuur**. Het bestuur, dat wordt gevormd door Cor van Zelst (voorzitter), Gert-Jan van Jaarsveld (secretaris) en Marianne Kok (de functie van penningmeester is nog vacant), kwam vijf maal bijeen. Dat gebeurde op toerbeurt bij elkaar thuis. Het ledental is in 2013 afgenomen, van 109 naar 98 leden. Er zijn dit jaar drie nieuwe leden bijgekomen, 13 leden hebben hun lidmaatschap opgezegd en 1 lid is overleden.

Groepsreizen: In 2013 werd India door een groep reizigers bezocht onder leiding van Piet Kruizinga.

De **public relations** heeft zich in 2013 voornamelijk gericht op het aantrekken

van nieuwe mensen voor de reisinformatiebijeenkomst en potentiële reizigers voor de Wederzijdsreizen in 2014 en 2015. De Tanzania-werkgroep heeft zich hiervoor ingezet en folders en flyers ontworpen ten bate van een mailing. Het verspreiden van de flyers via de netwerken van onze leden heeft echter niet het gewenste effect gehad. We weten helaas niet hoeveel nieuwe mensen via deze weg informatie hebben ontvangen over de reizen van Wederzijds.

Het uitbrengen van Contactblad-nummer 64 hebben we in 2013 niet weten te realiseren. Het onderhouden en actualiseren van de **website** (www.wederzijds.com) is dit jaar gedaan door Cor van Zelst en Theo Hose.

Gert-Jan van Jaarsveld (secretaris)

Strootjes in het zand

'De mensen van de markt ... zodra ze de lampen zien van de smerissen, fluiten ze. Dan rennen we allemaal naar een kuil, we bedekken ons met zand en ineens is er niemand meer.'

**'Maar hoe haal je dan adem?'
'Door een strootje!'**

Dit is een fragment uit het boek van Niek Tweehuijsen. Hij was op 5 april jongstleden te gast op de voorjaarsbijeenkomst van Wederzijds, om te vertellen over zijn boek 'Strootjes in het zand', een verslag van zijn langdurig verblijf in Tanzania. Het is een boek vol verhalen over ontmoetingen met mensen aan de zogenaamde onderkant van

de Tanzaniaanse samenleving: mannen en vrouwen die niet gezien worden, of niet gezien mogen worden. Die zich moeten verstoppen onder het zand van het strand, die hopen een paar shilling te verdienen met sjouwwerk of de verkoop van hout of visjes, die nergens wonen, verjaagd worden door de politie, ongeschoolden voor wie geen plaats is en die hun uiterste best moeten doen om te overleven.

Tientallen mensen komen in het boek naar voren, en allemaal verdienen ze onze aandacht, niet in het minst vanwege de manier waarop Tweehuijsen ze beschreven heeft.

ATD Vierde Wereld

Voor wie bekend is met het werk van ATD Vierde Wereld is het een herkenbaar boek. Tweehuijsen gaat naar Tanzania om af te kicken van jarenlange inspanningen voor ATD projecten elders in de wereld. Maar zodra hij aankomt in Dar es Salaam gaat hij gewoon verder waar hij was gebleven: het opzoeken van mensen die geen toekomstperspectief kennen.

Het is een optimistisch boek: hoewel de mensen over wie het gaat het moeilijk hebben lees je door de ogen en woorden van de schrijver mee dat hun situatie niet bij voorbaat uitzichtsloos is. Het is een spannend boek: van de

mensen met wie Tweehuijsen optrekt wil je weten hoe het afloopt met ze. Het is ook een persoonlijk boek over vertrouwen winnen, over meeleven, over projecten opstarten, over respect en gebrek daaraan, over bemiddelen bij autoriteiten en over persoonlijke groei en toenemende inzichten. Het is ook een boek voor Wederzijdsleden. Het starten en begeleiden van ontwikkelingsprojecten, of het nu in Tanzania is of in andere landen, hebben we allemaal wel in een of andere vorm zien gebeuren bij of na onze bezoeken. Het diepergaande contact met mensen in Dar es Salaam of elders is iets dat we meestal slechts uit verhalen kennen

maar waarvan we weten hoe moeilijk en ook hoe waardevol dat is.

Lessen geleerd

Nog maar een citaat, ter afsluiting. Een beschrijving van hoe één van de hoofdpersonen in het boek beschrijft 'hoe het werkt' tussen hem en zijn vrienden. 'En hij legde me uit dat de druk van vrienden, vooral als je dag en nacht met elkaar omging, heel zwaar

te verdragen was en dat hij dagelijks werd benaderd met verzoeken om hulp, meestal urgent. Het was me op de markt al opgevallen dat hij er een soort van gedragscode op nahield. Hij hielp iemand alleen als de ander er iets tegenover kon stellen. Geld leende hij niet uit, hij gaf het weg, maar altijd in ruil voor een dienst: houthakken, de was doen, water halen, hem helpen bij transport... Als het om medische zorg ging, een

begravenis of een reis terug naar het dorp, dan leverde hij een bijdrage, maar op voorwaarde dat anderen ook meededen. Allen al door naar hem te kijken, had hij me heel wat lessen geleerd.'

Bert Nederbragt

Niek Tweehuijsen en Jean-Michel Defromont, Strootjes in het zand. Uitgeverij Elikser, 2013

India tussen hoop en vrees

Bij de laatstgehouden verkiezingen voor de Indiase Tweede Kamer boekte de BJP-partij onder partijleider – en inmiddels – premier Modi een overweldigende zege. De regerende Congrespartij werd vernietigend verslagen en de BJP haalde zelfs de absolute meerderheid.

Het ziet er naar uit dat in de komende vier jaren de BJP de dienst uitmaakt in India. Maar lang niet iedereen is blij met de overwinning. Vooral leden van minderheidsgroepen zoals christenen, moslims en sikhs maken zich zorgen, grote zorgen. Zij vrezen voor hun bestaan als volwaardig burger. Wat is er aan de hand? De dragende ideologie, het gedachtengoed, van de BJP is de Hindoetva. De Hindoetva gaat ervan uit dat de enige religie die bij de Indiërs hoort, het Hindoeïsme is. Alleen Hindoes zijn de echte dragers van de specifiek Indiase cultuur gedurende duizenden jaren. Andersgelovigen horen eigenlijk niet in het land. Hindoestan (India) voor de Hindoes, is de leuze. En de radicalen onder hen vinden dan ook dat de moslims maar naar Pakistan moeten verhuizen en de christenen naar het Westen. Daar zouden ze thuis horen en niet in het Hindoe-land India.

De Hindoetva-theorie is ontwikkeld in de jaren dertig van de vorige eeuw. De bedenkers ervan reisden naar Europa om kennis te nemen van de rassenleer die door de Nazi's was ontwikkeld. Daarbij werd uitgegaan van een specifiek ras of etnische groepering die om historische redenen superieur was aan alle andere. Elementen van deze rassenleer zijn in de Hindoetva terug te vinden. Je zou kunnen zeggen dat wat de Ariërs voor de Nazi's waren, de Hindoes voor de BJP zijn.

Geweld

Het is niet bij woorden en papieren gebleven. Van tijd tot tijd vlamt het door de BJP en haar militante dochterorganisatie RSS geïnitieerde geweld op. Bijvoorbeeld de verwoesting van de Babri Moskee in Ayodya, Noord India, begin december 1992. De moskee was in de zestiende eeuw gebouwd door een moslim-heerser op de plek waar in de elfde eeuw een Rama-tempel was gesticht. Niet zomaar, maar op de plek waar deze belangrijke Hindoe-god Rama (of Ram) zou zijn geboren. Op zich een niet zo ongebruikelijk gebeuren: door alle tijden heen hebben nieuwe godsdiensten de heilige plaatsen van de oude overgenomen. In 1992 organiseerde de BJP een rally, een optocht, naar

Ayodya met als doel de Babri Moskee steen voor steen af te breken en de Rama-tempel in eer te herstellen. Meer dan 150 duizend mensen namen deel en de moskee werd inderdaad verwoest. Woedende moslims gingen de straat op en overal braken gewelddadige rellen uit met meer dan tweeduizend doden tot gevolg. Sindsdien is het elk jaar onrustig als begin december deze verwoesting wordt herdacht. Soms breken opnieuw gewelddadigheden uit die met moeite kunnen worden bedwongen. Zo ook in de Oude Stad van Hyderabad met zijn relatief grote aantal moslims. Sinds 1992 is het daar elk jaar december heel onrustig, vallen er vele doden en moet soms de staat van beleg worden afgekondigd om de orde te herstellen.

Orissa

Maar ook nog maar een paar jaar geleden toen in Orissa een aantal pas tot het christendom bekeerde dorpelingen werden aangevallen en vermoord door fanatieke RSS-aanhangers. De onlusten sloegen over naar de naburige deelstaten en vele kerken werden verbrand en honderden christenen vermoord. Tienduizenden vluchtten om een veilig heenkomen te zoeken. De moslims en de christenen

vrezen dat deze gebeurtenissen zich zullen herhalen nu de Hindoefundamentalisten aan de macht zijn. Worden ze straks tweederangs burgers, blootgesteld aan vervolging en vernedering? En hoe gaat het met de buitenlandse politiek? Zal de rivaliteit met de islamitische aartsvijand Pakistan worden aangewakkerd? Komt er opnieuw een oorlog met hen? Pakistan en India hebben beide atoombommen. Zullen ze die gebruiken in een toekomstig conflict?

Maar misschien valt het allemaal wel mee. Misschien blijkt Modi gematigder dan vele van zijn aanhangers. Misschien is de massale steun van de Indiase kiezers voor de BJP eerder een proteststem tegen de alomtegenwoordige corruptie en de politieke schandalen tijdens het bewind van de Congrespartij. Niemand weet het zeker. Zo leven christenen, moslims en andere minderheden in India tussen hoop en vrees.

K.P.

Wie wil ook over de Muur kijken?

Van augustus tot november vorig jaar was ik deelnemer aan het EAPPI-programma. Ik verbleef drie maanden in Israël en Palestina om in opdracht van de Wereldraad van Kerken schendingen van mensenrechten te rapporteren aan onder andere het Rode Kruis en de Verenigde Naties. Ik verbleef in plaatsen als Jeruzalem, Bethlehem, Hebron en Jayyus. Druk bezig van 's morgens heel vroeg tot soms heel laat me in te zetten voor de handhaving van de mensenrechten in die streken. Ik keek aan de andere kant van de Muur. De Muur die Israël scheidt van Palestina. Een Muur die door de ene kant een Beschermingsmuur wordt genoemd en door de andere kant een Apartheidsmuur. Hieronder verhaal ik over mijn indrukken daar.

Verrijkende ervaring

Het was al met al een beklemmende maar ook verrijkende ervaring. En ik heb het idee dat ik daar niet voor niets geweest ben. Ik heb er met veel mensen over gepraat en er veel over geschreven. Zelfs een radio-interview

gegeven. Soms gaven mensen te kennen ook wel eens achter die Muur te willen kijken. En zij informeerden naar de mogelijkheden daartoe. Dat wil ik ook aan de lezers van het Contactblad vragen. Is er belangstelling voor een reis van hooguit twee weken naar Israël en de Palestijnse Gebieden? Om samen over die Muur met welke naam dan ook heen te kijken? Zo ja, dan ben ik bereid om in nauwe samenwerking met organisaties ter plekke zo'n rondreis te organiseren.

Belangstelling?

Neem contact met me op: pietkruizinga@online.nl of bel mij op 06-22087123. Opgeven bij een van de bestuursleden van Wederzijds kan natuurlijk ook. Bij voldoende aanmelding organiseer ik een voorlichtingsmoment. Daarna kan besloten worden mee te gaan of niet. Graag hoor ik van u.

Piet Kruizinga

EAPPI: programma voor oecumenische begeleiding in Palestina en Israël

Op verzoek van Palestijnse kerken heeft de Wereldraad in 2001 een programma opgezet voor oecumenische aanwezigheid in de bezette Palestijnse gebieden.

Het programma voorziet in het plaatsen van kleine internationale waarnemerteams, vier of vijf personen, in verschillende plaatsen op de Westelijke Jordaanoever, telkens voor een periode van drie maanden.

Deze teams werken nauw samen met lokale kerken en niet-gouvernementele organisaties.

De meeste waarnemers zijn vrijwilligers die in hun thuisland gerecruteerd zijn door de partnerorganisatie van de Wereldraad.

In Nederland is dat KerkinActie, de dienstenorganisatie van de PKN, de Protestantse Kerken in Nederland.

Meer informatie: zie www.eappi.org

Amira en de Muur

Amira wil later, als ze groot is, onderwijzeres worden. Leren vindt ze fijn en anderen onderwijzen nog mooier. Geen wonder ook, want haar naam betekent zoiets als leidster, prinses. En dat wil ze graag zijn, een echte leidster die anderen kan voorgaan. Maar het is nog lang niet zover. Want Amira is nog maar 10 jaar en ze gaat nog naar de lagere school. En dat doet ze met veel plezier. Maar vandaag even niet. Vandaag staat ze te huilen. Ze leunt tegen de hoge muur en kijkt radeloos naar de lange rij wachtenden voor de ingang van het checkpoint. Het zal lang duren voordat ze

er doorheen is. Ze zal zeker te laat komen en wat zal de juffrouw zeggen? Amira is niet het enige schoolmeisje dat al een uur staat te wachten. Veel van haar klasgenoten staan er ook en nog veel meer kinderen van andere scholen. Wat is er vandaag aan de hand? Een paar jaar geleden begonnen de Israëliërs met het bouwen van een hoge muur die haar dorp Bethanie scheidde van alles wat westelijker gelegen was. Dat was om de terroristen tegen te houden zeiden ze. Er kwamen een paar doorgangen in de muur, checkpoints. Alleen mensen die een vergunning hadden mochten daar doorheen. Nadat

ze uitgebreid op wapens waren gecontroleerd natuurlijk. Amira heeft ook zo'n vergunning want haar school ligt aan de andere kant van de muur. Elke morgen gaat ze er doorheen en elke middag terug. Dat geeft door de week geen problemen. Even wuiven naar de soldaten en dan verder. Maar op zaterdag is het anders.

Checkpoint op zaterdag

Volgens ons programma bezoeken wij elke dinsdag het checkpoint bij Bethanie. We letten dan speciaal op de kinderen. Of zij wel ongehinderd toegang tot het onderwijs hebben. Op grond van internationale verdragen zijn de

Israëliërs verplicht om schoolgaande kinderen vlot door te laten. En op verzoek van UNICEF, de organisatie van de Verenigde Naties die de belangen van kinderen behartigt, zien de EAPPI-ers daar op toe. Tot nu toe hadden we geen enkel probleem geconstateerd. Amira en haar klasgenoten gingen bij wijze van spreken huppelend door het checkpoint. Trouw vulden we op onze rapporten dan ook altijd in: geen problemen. Totdat er vorige week een man naar ons toekwam. Jullie staan hier dan wel, zei hij, en dat is heel goed, maar eigenlijk zou je hier op zaterdag moeten zijn. Hoezo, vroegen wij verbaasd.

Wel, zei de man, zaterdag is de wekelijkse rustdag van de joodse Israëliërs en veel soldaten zijn dan naar huis. Vooral hun officieren nemen dan vrijaf. En als de kat van huis is, dansen de muizen. De weinige soldaten doen het nog eens extra kalm aan. Of gaan juist heel streng doen omdat ze zich vervelen. Op zaterdag zijn er daarom altijd problemen. Dat is goed, zeiden we, we gaan de volgende zaterdag al kijken. Onze zegsman had niet overdreven. Het checkpoint was inderdaad onderbeband. En de weinige soldaten die er waren, maakten er een potje van. Geen idee hoe ze erbij kwamen, maar elke schooltas moest uitgebreid door de scanner. Alsof de terroristen zich als schoolkinderen hadden vermomd. De rij wachtenden was lang, te lang. Meer dan een uur duurde het wachten. Natuurlijk probeerden wij de verantwoordelijken te bellen om dat te veranderen, maar het hielp niet. Het was vergeefse moeite. We geven natuurlijk niet op. We rapporteren het slechte gedrag van de soldaten aan UNICEF. En volgende week zaterdag staan we er weer. Want de ervaring leert dat de soldaten liever geen pottenkijkers hebben en als wij in de buurt zijn zoveel mogelijk normaal doen. Hopelijk zal de zater-

dagse rij er niet meer komen. En kan onze Amira ook dan huppelend door de muur om op school haar best te doen. Want ze wil zo graag later onderwijzeres worden.

Moord

Op 21 september jl. werd in een droge put in het Palestijnse dorpje Beit Amin in het noordwesten van de West Bank een verminkt lijk gevonden. Het bleek te gaan om de 20-jarige dienstplichtig luchtmachtmilitair Tomer Haran. Vermoord door een collega uit het restaurant waar Tomer parttime werkte. De misdaad wekte in heel Israël opschudding. Waarom, waarvoor? Er werd gefluisterd over een aanslag of een mislukte drugsdeal. Hoe het ook zij, het Israëliësche leger nam gelijk maatregelen. Het militair toezicht in de regio werd aanzienlijk verscherpt. Het nabij de plek van de misdaad gelegen checkpoint Azzun Atma werd gesloten voor iedereen die niet in het gelijknamige dorp woonde. Uitgezonderd natuurlijk buitenlanders zoals ik. Omdat het dorp geheel omgeven is door de Muur kwamen de bewoners ervan van de ene dag op de andere in een soort half gesloten inrichting terecht. Een collectieve strafmaatregel van Israëliësche

zijde. Gelet op de aard van het gepleegde misdrijf misschien wel te begrijpen maar niet te rechtvaardigen want collectieve straffen zijn verboden.

Meisjesschool

Inmiddels duurt de toestand van gedeeltelijke isolatie nu al een maand. Er is geen enkel uitzicht op een spoedige beëindiging ervan. En dus gingen Anna Maria, een jonge Finse vrouw van het EAPPI-team uit de buurt en ik als gast van dat team, eens ter plekke poolshoogte nemen. Onder andere bij de meisjesschool van het stadje voor leerlingen van vier tot achttien jaar. De school met zo'n 330 leerlingen zag er prima uit. Het Hoofd der School, een statige dame van middelbare leeftijd ontving ons in haar kantoor. Suhair Adel Yousef heette ze en ze had deze baan pas sinds augustus jongstleden. We vroegen haar welke gevolgen de gedeeltelijke sluiting van het checkpoint had voor haar leerlingen en de gang van zaken op de school. En ze vertelde, terwijl wij nipten van de inmiddels aangerukte Arabische koffie. Het lesgeven op zich viel wel mee, zei ze. Alleen moesten zestien leerlingen van buiten het stadje nu via een heel grote omweg door een ander checkpoint naar school

komen. Dat was voor hen knap lastig. En allerlei spullen die bijvoorbeeld voor de scheikundelessen nodig waren, werden door de Israëliërs in beslag genomen. Sinds de moord mochten er geen chemicaliën van welke aard dan ook door het checkpoint. Ja, verzuchtte het kersverse Hoofd der School, het werd er allemaal niet beter op. 'We zijn bang dat de Joden met ons zullen doen, wat de Duitsers met hen gedaan hebben', merkte ze op. Weliswaar met een cynisch overkomend glimlachje, maar toch. Zo houdt de angst voor elkaar beide volken in de greep. De Israëliërs zijn bang voor de Arabieren, voor de Palestijnen, voor een Iraanse Bom. En de Palestijnen vrezen voor een lot van verdringing, verdrijving en vernietiging. En zo komt het, dat het zgn. Kairosdocument van de Palestijnse kerkleiders van december 2011, spreekt over het 'lijden van beide volken'. (www.vriendenvansabeel-nederland/Kairosdocument.htm.) Zolang de angst regeert en het denken en doen bepaalt, zolang zal er geen vrede zijn in het Heilige Land.

Piet Kruizinga

Reisinformatie-middag

Ook de reisinformatie-middag staat al weer gepland en wel op zaterdag 24 januari 2015. Het nieuwe beleid is gericht om elk jaar twee landen te promoten. Dit keer zijn dat Indonesië en Brazilië.

Daarom zullen de reisleiders van Indonesië en Brazilië hun best doen om u deelgenoot te maken van de plannen om hun landen weer in 2015 te gaan bezoeken.

De reisleiders van India en Tanzania geven een korte impressie van hun plannen om weer in 2016 op pad te gaan.

Mochten er minimaal 5 reizigers zijn die eerder naar India of Tanzania willen, dus nog in 2014, dan zal er overleg plaats vinden met de reisleiders.

Enthousiasme

U probeert toch ook andere mensen enthousiast te maken voor de reizen van Wederzijds?

Ja, natuurlijk!

Najaarsbijeenkomst

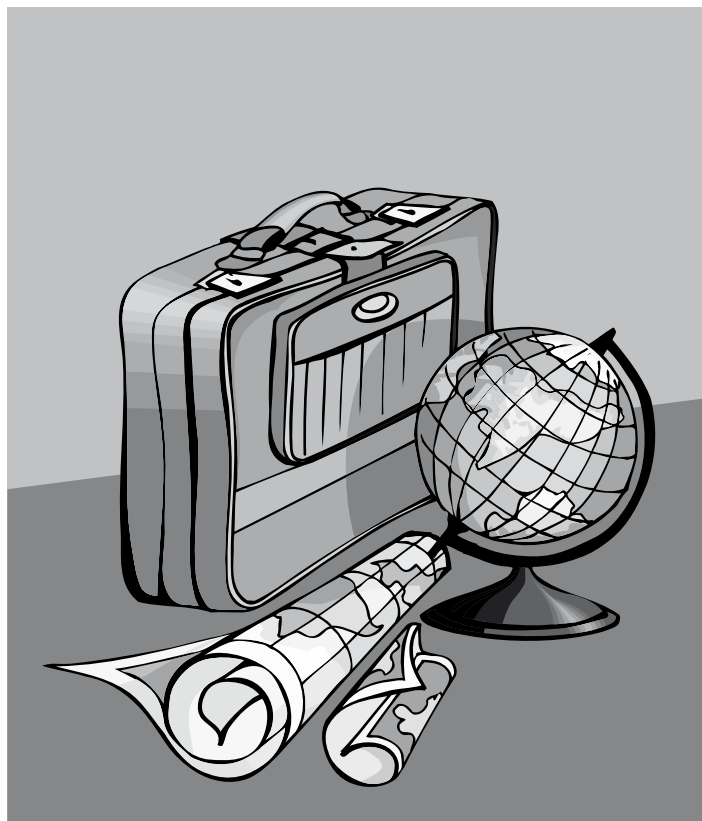
Op 15 november aanstaande is er weer de gelegenheid om elkaar te ontmoeten.

Op het programma staat in ieder geval een presentatie van de Indiareisgroep van februari 2014.

Verder staat het land Indonesië centraal. We proberen weer een drietal onderwerpen betreffende dit land te presenteren.

De aanwezigen van de laatste twee bijeenkomsten (waarin India en Tanzania centraal stonden) waren zeer enthousiast over de nieuwe invulling van de bijeenkomsten.

Noteer deze datum alvast in uw agenda of op de kalender en probeer deze dag vrij te houden!

Redactie:
Frans Glissenaar
(eindredactie),
Cor van Zelst (coördinatie)

Adres secretariaat:
Prins Bernhardstraat 4
3417 AD Montfoort
Telefoon: (0348) 48 07 68

Internet:
www.wederzijds.com

E-mail:
bestuurwederzijds@gmail.com

Bankrekening:
13.46.66.216

Vormgeving en drukwerk:
Harry Nederend
Drukkerij Domstad bv

Vereniging Wederzijds
Prins Bernhardstraat 4
3417 AD Montfoort